

Sparta uit. Altijd lastig.

Bron: <http://sparta-uit.idg.nl/wordpress/>

Proloog

Het was een droom om ooit de Spartathlon te lopen. Zei hij. En omdat wij dachten dat het bij een droom zou blijven, boden wij ruimhartig aan om dan mee te gaan om als letterlijke waterdragers te gaan helpen. Wisten wij veel dat hij het echt ging doen...

Donderdag 27 september 2007. Briefing

Ooit een normale ultra loper ontmoet? En, beviel het? Dat was het eerste dat ons te binnen schoot bij aankomst bij hotel London, Athene, Griekenland. Wij zijn Raimon Gort en Rob Koghee, begeleiders van de Nederlandse ultra-loper Carel Schrama.

Het is 'the day before' en het moment van de officiële briefing voor atleten en begeleiders. Talloze emoties, die de boventoon voeren. Bravoure, twijfel, angst, ontzag voor de 246 km die gaan komen. Veel drukte en gedoe, mannen en vrouwen die elkaar gek maken met het ene horrorverhaal na het andere. Dat schijnt zo te horen, wij worden er lichtelijk nerveus van.

Weg van hier was ons motto; terug naar hotel Blue Sky. Met zijn vieren ingestapt, in toen nog de Toyota. Vier? Ja, want naar later bleek hadden Carel en maatje Simon Pols toen al een monsterverbond gesmeed. Samen zouden zij de Spartathlon te lijf gaan. Toen nog Toyota? De RAV4 bleek elektrische problemen te kennen, dus zonder morren ruilde Avis deze auto in tegen een BMW X3. Beter, ruimer, luxer.

Vrijdag 28 september 2007. 1e Wedstrijddag

De dag voor Carel en Simon begint om 5.00 uur 's nachts. De bagage wordt bij ons afgeleverd, zij gaan op pad en wij draaien ons nog eens om. De start, bij de Acropolis, om 7.00 uur hebben wij dus niet meegemaakt. Van de mannen begrijpen wij het volgende: drukte, gedoe, nervositeit, hectiek.

Die begrippen ervaren wij vanaf 09.30 uur ook, wij moeten nog het nodige inslaan. Met name yoghurtjes. En om deze koel te houden zou een koelbox op 12 volt een uitkomst zijn. En laat nou net in heel Athene (en waarschijnlijk heel Griekenland) zo'n koelbox niet te krijgen zijn? Want het was niet meer het seizoen. Snappen wij. In de zomer is het bijna 40 graden, dan heb je koeling nodig. Nu was het maar 34 graden, dus waarom zou je koelen? Na vele speurtochten uiteindelijk maar een soort boodschappenkrat gekocht. Omdat onze zoektocht langer duurde dan wij hadden verwacht, en omdat het verkeer deze vrijdag ochtend behoorlijk vast stond, konden wij de mannen wat later gaan opzoeken. En eigenlijk mocht dat nog niet. Vanaf 81 kilometer mochten wij pas actieve ondersteuning gaan geven. Ha, dat ging natuurlijk niet gebeuren, wij willen de mannen eerder in actie zien.

En dus zien we Carel voor het eerst live, 12.50 uur doorkomst, op post 15 in gezelschap van Simon. Uiterlijk fris. Henk Harenberg (andere Nederlandse ultraloper, die wij ook onder onze verzorgende hoede hebben genomen) er niet ver achter vertoont tekenen van twijfel. Van de 330 lopers komen Carel en Simon door rond plek 200. Cut-off time (de aankomsttijd die de lopers maximaal moeten lopen alvorens uit de wedstrijd genomen te worden) is 13.10 uur (in plaats van de doorgegeven 12.40 uur). Het posthoofd geeft aan daar eventueel nog 10 minuten aan te willen toevoegen. De mannen hebben goede moraal, dus wij ook. Raimon kan zich niet beheersen en zal en moet in de zee liggen. Het ontbreken van zwembroek is geen bezwaar, skinny dipping! Foto's van dit fenomeen zijn beschikbaar.

Eerste uitvallers na een kleine 6 uur (voor post 18 van de uiteindelijke 75) gezien, uitgevloerd in de bus. Grappig hoor, deelnemende Koreaan kocht eten in winkel, in de winkel waar wij naar een koelbox zochten. Zou fantastisch beeld hebben opgeleverd, een loper die onderweg een broodje koopt, maar jammer genoeg camera vergeten!

Eerste officiële post voor de supporters na 81 km, het kanaal van Korinthië; Hellas Can. Carel nog erg monter in tegenstelling tot zijn maatje Simon, die last van kramp heeft. Beide ontvangen een goede massage, die bij Carel wordt verzorgd door een meer dan liefvallige dame. Carel oogt alsof ie Sparta gaat halen, terwijl hij ondertussen de masseuse het hof probeert te maken. Wij klagen tegen Carel; voor dit soort geneuzel zijn wij hier niet! Fact of life: de wedstrijd is pas een derde onderweg!

Tweede officiële supporterspost: Oud Korinthië. Carel en Simon lopen nog altijd samen. Simon is weer wat hersteld. Nu heeft Carel een inzinking, hij ziet er niet goed uit. Niet zo verwonderlijk na 93 km.

Carel's oude probleem speelt weer op, moeite om te eten. Hij kan geen koeken en gel meer eten, slechts nog yoghurtjes. De meeste voeding komt er flink kotsend vrijwel onmiddellijk weer uit. Zorgelijk! Ook Henk ontvangt de verzorging die hij nodig heeft, zijn twijfel wordt eigenlijk, met het vorderen van de wedstrijd, alleen maar groter. We blijven desalniettemin op Henk inpraten, hij apprecieert onze hulp overigens zeer. Na alle zorgtaken komen we eigenlijk maar kort aan onszelf toe, dus maar even snel een broodje Gyros gescoord! In tegenstelling tot Carel eten wij nog prima!? En ondanks de wat rare samenstelling (vlees met koude patat?) is het broodje snel soldaat gemaakt. We hebben nog een uurtje voor nog wat extra boodschappen en de trip naar de volgende post. Met drie klanten gaat de proviand bovendien een stuk sneller. Onze hulp wordt hogelijk gewaardeerd: Raimon en Rob Nightingale! Onderweg met twee Italiaanse begeleiders het volkslied van de Azzurri gezongen. Als bekend sport verbreedert! Terwijl dit gebeurt, draait Raimon zijn hoofd met schaamte weg. Nog nooit heeft hij een dergelijk heulen met de vijand gezien...

De twijfel wordt helaas bewaarheid: Henk is even voor Nemea, de duisternis is inmiddels al enkele uren ingetreden, uitgevallen. Hij verschijnt zo laat op de post, dat we Carel en Simon bijna niet meer kunnen revitailleren. Minpuntje Rob en Raimon. De tweede helaas. Al eerder verliezen we bij een verzorgingspost al een tas (met nota bene de reservebel) uit het oog. Acht kilometer terugscheuren tussen verdwaalde lopers mag niet baten. De verzorgingspost is reeds weg, de spullen vanzelfsprekend ook. Onderweg nog een truck van de organisatie 'geënterd'. Mocht niet baten, niet goed voor onze eigen hartslag ook. Carel maant ons dit keer tot rust: 'Komt goed jongens'. Onderweg wegen we de kansen van Simon en Carel. We zetten in op 50/50. Carel blijft slecht eten, Simon's kuiten blijven zeer doen. Bij de briefing op donderdag Elly ontmoet. Ze zit in de organisatie en is Nederlandse; ze geeft ons haar kaartje. Dat komt goed van pas. Als we het onderweg even niet meer weten, bellen we Elly, die -naar later blijkt- al sinds 1985 bij de Spartathlon is betrokken. Vier keer onderweg komen we Elly tegen bij een verzorgingspost en mogen we een sinaasappeltje bietsen. Inmiddels aangeland bij controlepost 39, de mannen lopen bijna bij de eerste 100 lopers. Dat zegt niets, met nog 110 km voor de boeg. Hoewel het wel stoer klinkt, vinden we zelf. Carel en Simon zijn op een punt gekomen, dat we kunnen lullen als Brugman. Veel mentale zoden zet het niet meer aan de dijk. Volgende post wederom een punt waar we mogen verzorgen. Het is inmiddels 00.15. We zijn nu een dikke 17 uur onderweg.

Zaterdag 29 september 2007. 2e Wedstrijddag

De nacht is ondanks een maan die bijna vol is donker. Donker en onbegaanbaar, want de weg is niet langer van asfalt maar onverhard. Grote stofwolken vergezellen de atleten, die zich soms een weg tussen de stenen door moeten banen. Daarnaast volgen dalen en stijgen elkaar snel op. De mannen lopen wat vertraging op, iets dat door ons met een ongerust gemoed wordt geconstateerd.

Bij de posten gunnen we Carel en Simon weinig rust. Door, jullie moeten door. Wij rijden de mannen vooruit naar elke post, weten dus welke route ze moeten afleggen. Soms worden we moedeloos, verdomme, dit is toch niet te doen. Als we naar beneden kijken naar de weg die de atleten moeten afleggen, lijkt het net of we naar een ballet voorstelling zitten te kijken. Zo sierlijk en gracieus verplaatsen de vele hoofdlampen zich door het donkere landschap van de Peloponesos. De klim is zwaar en duurt voort, en in het achterhoofd de wetenschap dat de Sangas-pas nog moet komen, uit eerdere verslagen weten we dat respect hiervoor op zijn plaats is.

Dit is de scherprechter, we zien mannen en vrouwen die nog sterk ogen uitstappen. We zien ook een man die bij 2 posten vastbesloten is om op te geven, maar dat hij dit bij de volgende post zou doen, omdat daar de bus makkelijker kan komen. We zien later diezelfde man de finish halen. Wat een krachten.

Het is vroeg, 04.05 uur. Carel en Simon zijn volop onderweg een pas te beklimmen. De weg is zo stijl, dat alle deelnemers wandelen! En dat in het pikkedonker. Lampje op de kop en maar doorgaan. Wij wachten op post 47, 'Base of Mountain', op de dingen die gaan komen. Vanaf hier de laatste 2,3 km naar de top en dan nog 86,6 km nog maar naar Sparta, waar de eindtijd ergens aan het begin van de avond wordt verwacht. Wat een onmenselijke prestatie als je dit kunt volbrengen. Vanaf hier moeten we de mannen alleen gaan laten overigens. De weg, of wat daarvoor doorgaat, kan geen auto's herbergen. Ons zelfvertrouwen groeit, dit is letterlijk een flinke hobbel, die vrijwel is genomen. Er kan nu nog van alles fout gaan, maar het zwaarste deel, althans op papier is bijna gedaan.

We besluiten om naar de eerste post na de Sangas-pas te rijden. Dan blijkt dat Griekse plaatsnamen op diverse wijzen geschreven worden. Kies dan maar eens de juiste in de GPS. Niet zeuren, hadden ze vroeger ook niet. Toch, de kans om Simon en Carel kwijt te raken zorgt ervoor dat we snel willen.

Het grappige is dat wij bij de diverse posten elke keer dezelfde begeleidingsteams tegen komen. Met een

van die begeleiders zijn wij op zoek naar de post. Net zoals ons hebben zij ook een 4x4 bij zich. Dat bleek noodzaak te zijn, want in onze zoektocht rijden wij op wegen die geen wegen zijn. Grote gaten naast de weg om voor afwatering te zorgen en wij rijden tussen de huizen door. Slik, in die gaten belanden met 1 van de wielen en het is gedaan. We worden nog wat bleker om de neus als blijkt dat we moeten draaien. Van schrik zuchten we hard en diep. Het gaat goed, en op de weg terug zien we de bocht en pijl die we hebben gemist. Raak, we hebben de post! De vermoeidheid slaat bij ons nu toe, zitten in de auto gaat vervelen. Ook onze social talk is op rantsoen. We besluiten om even proberen te slapen. 2 keer 15 minuten blijkt ons gegund te zijn.

Het is nu 10.30 uur, Carel en Simon zitten tegen de 200 km grens aan. Nog een goede marathon en het is gedaan. Carel vecht nog altijd om voldoende voedsel binnen te krijgen. Een yoghurtje en dan hebben we het eigenlijk wel gehad. Wel nog wat powerdrankjes voor onderweg. Tegea is niet bijster spannend, maar Carel zal dit niet licht vergeten. Raimon (en dus Carel) nog bijna een officiële waarschuwing omdat Raimon te lang zou hebben meelopen. Een stevige mevrouw van organisatie spreekt Raimon aan, hij geeft geen antwoord maar mompelt wat Engels terug en via een steegje loopt hij bij haar weg...

Bij de volgende post is de dame van de organisatie weer present, dus Raimon besluit een beetje bij de auto te blijven, en zich niet te laten zien bij Carel en Simon. Rob doet het werk, onze opzet slaagt.

Verzorgingspost 68, de laatste loden. De zon brand ook recht op ons gezicht, schuilen in de schaduw is het devies. Rob zit nog niet op de rotsen of een groot rotsblok komt met Rob en al naar beneden. We moeten beiden erg lachen (wellicht van de zenuwen?), andere getuigen zien er de humor niet van in.

Daar komt ons duo weer aan, in exact dezelfde tred. Jezus wat zitten de mannen erdoor, maar wel weer minuutjes terugpakken op hun schema. Ze worden met raad en daad bijgestaan door Mik, een collega-loper van Carel en Simon. Hij is na 15 uur uitgestapt en staat nu met een maat met semi-wetenschappelijke precisie alle tijden van de laatste 20 lopers post voor post bij te houden en te vergelijken. Juist door hen krijgen wij ook weer wat moraal. Nog 24 km te gaan en 7 verzorgingsposten. En maar liefst 29 minuten over om binnen de tijdslimiet te eindigen. Dit had kale Alfred niet zo bij elkaar kunnen schrijven. Wat een spanning!!

Verzorgingspost 69. Geloof niet dat Carel en Simon zich op dit moment iets erotisch kunnen voorstellen bij dit cijfer, zo heftig zitten de mannen er door. Eén lichtpunt: vanaf deze controlepost is het alleen nog maar dalen richting Sparta, dat vanaf hier zichtbaar is. We hopen dat dat bij hen weer voor een beetje moraal zorgt. Inmiddels 30 gr. buiten. We gaan er beide bijna in geloven. Een halfuur (cut-off time) marge op 19 km, dat gaan deze ervaren ultralopers niet meer uit handen geven. Na de nodige fronsen, twijfels en ontzetting het afgelopen etmaal geven we elkaar nu een high-five. Geheel fris zijn wij ook niet meer. Ook wij hebben nauwelijks geslapen en zijn dus ook al met al zo'n 33 uur in touw. Carel denkt dat hij de enige is, die het zwaar heeft ?!

Onderweg naar de volgende post. Oei, het wordt toch nog krap. De tijd die ze nog over hebben, loopt gestaag terug en Simon ziet er niet goed uit. Hij loopt helemaal scheef en we kunnen moeilijk contact meer met hem maken. We schreeuwen naar Carel dat hij Simon goed in de gaten moet houden en kort bij zich. Dat had ie zelf ook al bedacht.

Post 72. De laatste keer, dat we de mannen van iets mogen voorzien. Hierna nog 9,1 km. Los van in elkaar klappen, dat gaat niet meer mis. 26 min. voorsprong op de cut-off tijden. Dat geven ze niet meer uit handen. We worden hier platgebeld en gesms'd door Jan en alleman. Wat een euforie!

Post 75 en finish. Carel en Simon worden als helden onthaald door een uitzinnig sympathieke menigte. Simon is letterlijk aan het einde van zijn latijn (of grieks?). Heeft een dermate achterstand in zijn vochthuishouding opgelopen, dat van recht lopen geen enkele sprake meer is. De finish halen ze beiden niettemin glansrijk. Na 35 uur, 47 minuten en 53 seconden. De voet van Koning Leonidas nederig toucherend. Simon wordt door de organisatie onmiddellijk in een rolstoel afgevoerd en aan een infuus gelegd. Na 5 minuten is de ergste schade al weer wat hersteld en vraagt hij om een biertje!?! Carel is nog betrekkelijk fris, hetgeen Raimon de vraag ontlokt wat hij momenteel voelt en wat er door hem heengaat. Waarop Carel, met zijn kenmerkende nuchterheid, glimlachend antwoordt: 'ach Sparta uit. Altijd lastig.'

Epiloog

In onze sportlevens hebben we vele sportprestaties, soms live, mogen aanschouwen en zijn we deelgenoot geweest van vele kampioenschappen en records in diverse takken van sport. Zonder een oordeel over het een of het ander te willen uitspreken, een prestatie als deze is monumentaal te noemen. 246 kilometer continue wedstrijd, door een heuvelachtig, soms zelfs bergachtig terrein. In de brandende zon van soms 36 gr. C. En dat binnen de tijdslimiet van 36 uur.

Een prestatie die wellicht in een nog beter daglicht wordt gesteld door het feit dat Carel en Simon nummer 17 en 18 van de Nederlanders zijn die de Spartathlon in 25 jaar ooit hebben uitgelopen. Ofwel nog geen Nederlander gemiddeld per jaar brengt deze uitputtingsslag tot een goed einde. En daarnaast waren zij deze editie 2 van de slechts 117 deelnemers (op een startlijst van 371) die de Spartathlon hebben uitgelopen. Een uitvalspercentage van 69%!

Het Liliane Fonds is misschien wel de grootste winnaar. IDG Nederland sponsort al jaren Carel's loopwedstrijden en doneert, afhankelijk van zijn prestatie, een bedrag aan het Liliane Fonds. Als Carel er bij de Spartathlon in zou slagen om binnen de tijdslimiet te finishen, zou IDG een bedrag voor hulp aan kinderen met een handicap in Colombia doneren. Daar bleef het niet bij, ook Mindscape Nederland, de familie Molenaar en de moederorganisatie van IDG Nederland droegen hun steentje bij.

Het totale geld dat Carel Schrama bijeen heeft gelopen bedraagt € 22.500,-. Doordat het NCDO, de Nationale Commissie voor internationale samenwerking en Duurzame Ontwikkeling, de totale opbrengst gaat verdubbelen heeft de race maar liefst € 45.000,- voor het Liliane Fonds opgebracht!

Al met al missie geslaagd!

Nawoord Martien Baars. Met dank aan Carel Schrama, die geen bezwaar had dat we dit mooie verhaal van zijn begeleiders Raimon Gort en Rob Koghee nog eens als Kerst-leesvoer op Ultraned publiceren. Bij het originele verhaal op <http://sparta-uit.idg.nl/wordpress/> staan de nodige foto's plus een YouTube videofilmje van Carel en Simon door Raimon en Rob geschoten.

Zie voor meer informatie: <http://www.spartathlon.gr/main.html>

Gerelateerde artikelen:

- 19 december 2007 : [Hoe William Sichel 4 uur sneller werd in de Spartathlon](#)
- 6 oktober 2007 : [Spartathlon 2007 als afsluiting ultracariëre.](#)
- 4 oktober 2007 : [Mission impossible](#)
- 3 oktober 2007 : [Spartathlon finisher Carel.](#)
- 29 september 2007 : [Scott Jurek en Akiko Sakamoto winnen de spartathlon 2007.](#)
- 27 september 2007 : [Spartathlon en BK 24 uur](#)
- 20 september 2007 : [Deelnemerslijst Spartathlon 2007](#)
- 10 augustus 2007 : [Herinneringen aan Belgische ultralopers, opgetekend door William Verdonck](#)
- 28 juni 2007 : [Spartathlon: alle Belgen die de finish haalden \(1983 t/m 2006\)](#)
- 20 juni 2007 : [Nederlandse deelname aan de Spartathlon, 1987-2006](#)